

— Εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ὅταν ξένοι, παρθένοι τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, τύχωσιν ἐκεῖ — ὕπνος.

— Ὅλα, ὅλα—θέατρα, διασκεδάσεις, χορούς, μουσικὰς συναυλίας, ἐρωτικὰ λόγια ἐκάλυψεν ἀνέκαθεν ἡ νύστα καὶ ὁ ὕπνος.

— Ὁ καυμένος κουράζεται πολὺ, λέγει μετὰ μελαγχολικοῦ μαιδιάματος ἡ σύζυγος.

— Ἐργάζεται πολὺ! καὶ ποσάκις δὲν κατατρίβει ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ μίαν παρτίδα σκάκι ἢ μίαν πολιτικὴν συζήτησιν.

Πλὴν τί ἄλλο δύναται νὰ εἴπῃ, ἂν ὃ εἶνε ὑπόχρεως νὰ ζῇ μετ' αὐτοῦ. Ὁ νόμος μὴ προβλέπων τοιοῦτους συνδέσμους δὲν ἔθεσεν ὡς λόγον διαζυγίου μαζὶ μὲ ἄλλους πολλούς, οὓς παρέλιπε, καὶ τὴν νύσταν τοῦ συζύγου!

ΚΑΙΝ

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ

Τοῦ μοναχοῦ ὁ καιρὸς, καιρὸς χαμένος
ἢ φύσις δὲν τὸ θέλει καὶ φοικιάζει.
Ἐν τῷ μοναστήρι ἔρημος, κλεισμένος
δέεται μέρα-νύχτα κι' ἀηδιάζει.
Οὐτιδανὸς καὶ ζωντανὸς θαμμένος,
Ἐς τὸν κόσμον περιττός, ἐκεῖ μονάζει
ὁ διάολος ἔς αὐτὸν ἐρωτευμένος
μπαίνει μεσ' ἔς τὸ κεῖλὶ του καὶ φωλιάζει,
τοῦ σβεῖ τὸ νοῦ καὶ τὴ καρδίᾳ τοῦ κλεῖ,
κι' ἀνθρωπόμορφος χτῆνος τότε κάνει,
κι' ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ τότε καλεῖ
ἐνῶ τὴν ἀνθρωπιά ἀπ' αὐτόνε βγάνει.
Κι' ὁ μοναχὸς ποῦ δὲν τὸ νοιώθει διόλου
ζῇ ἔς τὴ μονὴν του μπαίγνιο τοῦ Διαόλου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ